

Els Clinton són dos: ell i ella

La Casa Blanca en mans dels joves

Aquesta setmana Bill Clinton ocupa la Casa Blanca. Apressat per la tensió amb l'Iraq i els greus problemes econòmics interns, el nou president haurà de treballar de valent des del primer dia. EL TEMPS us ofereix les claus de la que serà la seua política.

La frase va fer fortuna: pel preu d'un president en pot tenir dos. Un Bill Clinton i dos Hillary Clinton. Ell, governador d'Arkansas; ella, una de les cent advocades més importants del país. Des de dimecres ocupen les habitacions privades de la Casa Blanca i participen junts en les reunions de govern. Hilary Clinton no serà una primera dama tradicional i ja ha manifestat la seua voluntat de portar a terme una acció política intensa.

Al seu costat desembarquen també al 1.600 de l'Avinguda de Pennsilvània dos membres més de la família Clinton: Chelsea i el gat Socks. Socks substitueix aquella presumptuosa gosseta dita Millie que, recorden, va ser protagonista d'una improbable autobiografia, convertida en best-seller circumstancial. Sobre Socks encara se sap poca cosa. Només que se sent poc impressionat per l'allau dels periodistes i que Clinton no soporta bé que ningú més el tinga en les mans.

Pel que fa a Chelsea, la pobra ja ha provocat el primer desencís polític amb el seu pare. Durant la campanya el president electe va defensar a ultrança l'ensenyament públic però ara Chelsea anirà a un dels col·legis privats més exloents de la rodalia de la capital. L'argument usat de justificació ha estat el de les necessitats de seguretat —en una ciutat tan difícil com Washington portar Chelsea a una escola pública

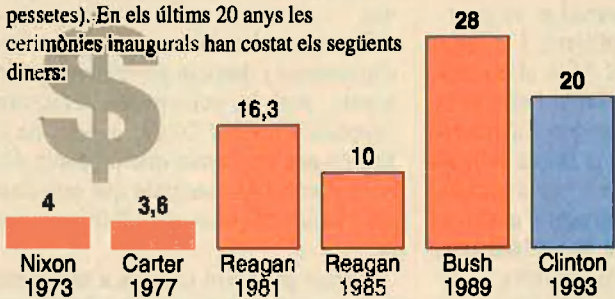

Els Clinton arriben a Washington

El preu de la festa

EL cost previst de les cerimònies inaugurals de la nova presidència sobrepassa els 20 milions de dòlars (més de 2.000 milions de pessetes). En els últims 20 anys les cerimònies inaugurals han costat els següents diners:

Casa nova, casa vella

Comparació del sector familiar de les cases dels Clinton a Little Rock i Washington.

Mansió del Governador (Little Rock)

Casa Blanca

Metres quadrats	610	6.150
Habitacions	6	30
Cambres de bany	4	12
Cuines	*-	1
L'ars	-	12

*La cuina de la mansió està situada en l'àrea oficial de la casa

Dins la Casa Blanca. Geografia del poder

Estar prop del president és el màxim símbol de poder a la Casa Blanca.

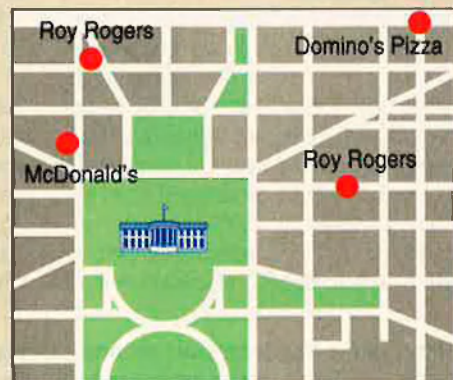
Una pista és la localització al voltant de l'oficina oval, que és el seu despatx. Aquesta és l'estructura actual de la primera planta de l'ala oest de la Casa Blanca (el centre neuràlgic del poder). Clinton pot canviar-la, si vol.

Primera planta de l'ala oest

Una hamburguesa per al president

Bill Clinton és conegut, i criticat, per la seua afició a les hamburgueseries i les cases de menjar ràpid. Aquestes són les que té més a prop de la seua nova casa.

És moda

Little Rock
Els Razorbacks d'Arkansas (futbol americà)
El saxófon
Elvis
El cabell gris en el president
La M(usic)TV
El gat Socks
Les samarretes amb dibuixos
Barbra Streisand
Els rellotges Swatch
La bandera sudista
La militància ecologista

Fuig

Kennebunkport
Els Texas Rangers
Les botes vaqueres
Lee Greenwood
El cabell gris en la primera dama
La Washington Week in Review
La gosa Millie
Els "polos" de golf
Arnold Schwarzenegger
Els Rolex
L'estrella texana
El cinisme anticòlegic

Clinton: plans generals per a una economia tèrbola

Les mesures concretes de política econòmica que el futur president dels Estats Units pensa posar en marxa són encara un misteri. Però les línies generals han anat prenent cos a mesura que s'acostava el dia de la presa de possessió i l'economia nord-americana sortia oficialment de la recessió, encara que amb símptomes inequívocs de crisi.

El programa econòmic electoral de Bill Clinton consistia bàsicament en mesures destinades a estimular la inversió per fer créixer l'economia i crear llocs de treball a curt i llarg termini. El -encara- candidat demòcrata proposava reduir els impostos a les empreses que fessin noves inversions, retallar impostos sobre els guanys del capital, dedicar 20 mil milions de dòlars per any en infraestructura, i augmentar lleugerament els impostos als rics i reduir-los per a la classe mitjana.

A més, Clinton, es comprometia a reduir el dèficit públic -d'uns 300 mil milions de dòlars- a la meitat en quatre anys. Al futur president no se li escapava que els números vermells en els comptes de l'administració limiten la seva capacitat d'actuació a tots els nivells.

Les propostes demòcrates estaven clarament pensades, a més de per guanyar les eleccions, per fer sortir de l'estancament. Els índexs de creixement o bé eren baixos o trontollaven. El primer trimestre del 92, el producte interior brut -el conjunt de béns i serveis que es produeixen en el país- havia crescut un 2,9%, cosa que alguns havien vist amb optimisme, però el segon trimestre del 92, el creixement va

portaria molts maldecaps als escortes. Però no ha estat un argument massa ben rebut pels qui esperaven un gest concret de Clinton, i coherent. En definitiva, la filla dels Carter va acudir a una escola pública i ningú no la va matar.

Els Clinton, tanmateix, no seran els únics nouvinguts al districte de Colúmbia. Almenys 30.000 càrrecs canviaran de mà, de partit, amb els consegüents canvis de residència. Seran els *thirtysomething* -una cosa així com els "trenteners" de Clinton. Una nova generació amb inquietuds vitals i culturals molt diferents de la seu predecessor, que hauran de fer-se càrrec del govern més poderós del món. Emblema màxim entre ells serà el vice-president Al Gore.

Gore se situa a partir d'ara a un atac de

caure fins l'1,5% i les previsions per al següent auguraven una caiguda addicional.

L'índex de desocupació havia passat de 7,1%, al gener del 92, al 7,8% al juny, i començava a baixar, però al ritme d'una dècima per mes. Massa poc per a lectures optimistes. I, per a acabar-ho d'arreglar, el dèficit comercial a l'agost va tocar gairebé els 9 milions de dòlars, quan al febrer havia estat a menys de la meitat.

Durant el tercer trimestre -juliol, agost i setembre- del 92, l'economia va créixer un 3,4%, el percentatge més alt des de finals del 1988.

Després del dèficit comercial es va arronsar una mica (8,31 mil milions) i la desocupació va baixar fins el 7,2% al novembre. El consum des va enlairar i els stocks es van reduir. Els consumidors havien recuperat la confiança en la futura millora de la situació econòmica i, per a arrodonir-ho, l'organisme encarregat d'analitzar què li passa a l'economia va declarar que, encara que la recuperació era lenta, la recessió s'havia acabat feia 21 mesos, al març del 91.

No obstant, els dubtes sobre la fortalesa de la recuperació persisteixen perquè la crisi encara ressona. IBM ha anunciat 25.000 acomiadaments per a l'any que ve i General Motors, 18.000, per exemple. A més, les previsions sobre el dèficit del pressupost federal són més pessimistes que abans de les eleccions. La imatge que els nord-americans tenen de l'economia és ara tèrbola, però menys pessimista que la que tenien abans de les eleccions.

No és estrany, doncs, que el president

cor de la presidència i amb la vista posada en la meta d'ací a vuit anys, quan ell podria esdevenir president per votació popular.

Molt atent a les noves tecnologies i a les noves ideologies, Gore passa per ser un dels ideòlegs màxims del nou govern i, presumiblement, prendrà en les seues mans bona part de la política internacional. Al seu costat hi haurà els ministres del govern, o siga els secretaris (vegeu l'article de la pàgina 12) i tots els homes i dones que pul-lularan pels corredors dels edificis governamentals. Aquests cervells en l'ombra inclouen gent com Atul Gawande, que fa uns pocs mesos era estudiant de medicina a Harvard i avui és ja el segon en l'aparell encarregat de posar en marxa la reforma sanitària.

electe intenti posar al dia el programa i hagi reunit l'elit econòmica del país a Little Rock per demanar-li consell.

Tan bon punt va inagurar la conferència, Clinton va reenfocar el repte: "No hem d'oblidar que els problemes més profunds de la nostra economia són de tipus estructural i a llarg termini". I des que les noves dades són conegudes tot l'èmfasi ha caigut en la necessitat d'invertir en capital humà (formació i educació), en mesures favorables a la inversió i a l'imperatiu de reduir el dèficit federal a llarg termini. Però les mesures concretes continuen sent un enigma.

Clinton no ha renunciat a una política d'inversions i despesa per estimular l'economia, però ha començat a relativitzar l'impacte d'invertir 20 mil milions de dòlars en una economia que produeix 6 bilions anuals i ha assegurat que està disposat a reduir despeses si el dèficit es dispara.

El futur president es nega a una mesura tan impopular com pujar de sobte l'impost sobre la benzina en 15 cèntims per galó (3,79 litres), però s'escolta els experts que recomanen algun tipus d'impost sobre el carburant com a forma de recaptar diners i, sense especificar més, no descarta un increment gradual.

La declaració formal del fi de la recessió no ha aclarit la imatge tèrbola de l'economia nord-americana, i mentre aquest tractat perdura, els plans de Clinton continuen sent imprecisos.

Xavier Giró (Washington)

O el portaveu de l'equip de transició, George Stephanopoulos, que s'ha convertit en el director de premsa de Clinton amb només 31 anys al coll. O la que serà una de les màximes especialistes en política exterior, Nancy Sodeberg, de 34 anys. Els vells funcionaris de l'Old Executive Building ja tremolen només de pensar amb despatxos informals plens de pòsters i petites cistelles de bàsquet.

L'espectacle de la nova administració, que pot espantar la vella guàrdia, no sembla preocupar el nou president. Probablement perquè ell mateix va arribar a ser governador d'Arkansas, per primera vegada, quan només tenia 32 anys.

Vicent Partal